

Bemærkninger til forslaget

1. Indledning

Konventionen af 23. juni 1979 om beskyttelse af migrerende arter af vilde dyr, kaldet Bonn-konventionen, er en global aftale, som har til formål at beskytte bestande af vandrende vilde dyr, som regelmæssigt krydser nationale grænser.

De væsentligste forpligtelser omfatter krav til at indføre henholdsvis strenge beskyttelsesforanstaltninger og indgå regionale aftaler blandt forekomstlandene for de vandrende dyrearter, som er optaget på konventionens to lister.

Konventionen blev vedtaget i 1979, men trådte først i kraft i 1983. Den har nu ca. 53 parter, der omfatter de fleste europæiske lande og Det Europæiske Fællesskab, en række afrikanske, arabiske, asiatiske og sydamerikanske lande samt Australien.

Danmark ratificerede konventionen ved kgl. resolution af 5. juli 1982, jfr. bekendtgørelse nr. 84 af 15. september 1986 (og nr. 88 af 13. september 1990) i Lovtidende C. Det bemærkes, at Bonn-konventionen, som skønnedes at kunne opfyldes på grundlag af den eksisterende lovgivning, er ratificeret alene på grundlag af en regeringsbeslutning. Det bemærkes endvidere, at konventionen indeholder finansielle forpligtelser. Det danske bidrag, p.t. ca. 125.000 kr årligt, afholdes med hjemmel i Finanslovens § 23.51.01.10 konto 51.

Indenfor rammerne af Bonn-konventionen har Danmark tidligere indgået en regional aftale med Tyskland og Holland om beskyttelse af sæler i Vadehavet den 31. juli 1991. Aftalen om europæiske flagermus og aftalen om små hvaler i Nordsøen og Østersøen er ligeledes sådanne regionale aftaler. Aftalerne bygger på Bonn-konventionens artikel IV, stykke 3 og 4. Efter denne bestemmelse skal parter, som er forekomststater for arter, hvis status er ugunstig eller i øvrigt af en sådan karakter, at den vil blive væsentligt forbedret gennem internationalt samarbejde, bestræbe sig på at indgå aftaler, når de kan være til gavn for disse arter af vilde dyr.

2. Forhandlingsforløbet

2.1. Forhandling af aftale om beskyttelse af europæiske flagermus

På den 1. partskonference i Bonn i 1985 blev det vedtaget, at der skulle udarbejdes en aftale om beskyttelse af europæiske flagermus. Den britiske regering påtog sig opgaven med at formulere et sådant aftaleudkast og indkaldte herefter forekomststaterne for europæiske flagermus til et møde i London i november 1987. I forsommeren 1991 fremsendte den britiske regering et revideret aftaleudkast til forekomststaterne til høring.

Ved en speciel konference i tilknytning til den 3. partskonference om Bonn-konventionen i Geneve i Schweiz i 1991 blev et færdigt forslag til aftale om europæiske flagermus fremlagt af Storbritannien. Der var efter høringsrunden i sommeren 1991 ikke væsentlige indvendinger mod forslaget fra de interesserede parter.

På konferencen afsluttedes drøftelserne om aftalen med vedtagelse og underskrivelse af en sluterklæring, hvor det blev forudsat, at den egentlige underskrivelse af aftalen om beskyttelse af de europæiske flagermus ville finde sted i London inden udgangen af 1991. Sluterklæringen blev underskrevet af en række forekomststater, herunder af Danmark.

Danmark underskrev aftalen om beskyttelse af flagermus i Europa i London den 4. december 1991 med forbehold om ratifikation, accept eller godkendelse i overensstemmelse med aftalens artikel X. Endvidere har Belgien, Tyskland, Irland, Luxemburg, Holland, Norge, Portugal og Storbritannien underskrevet aftalen.

De første tre år efter aftalens ikrafttræden bestrider Storbritannien aftalens sekretariatsfunktioner.

2.2. Forhandling af aftale om beskyttelse af små hvaler i Nordsøen og Østersøen

Aftalen om beskyttelse af små hvaler i Nordsøen og Østersøen i Bonn-konventionens regi blev forbedret af den svenske regering. Et udkast til aftale blev fremlagt på Nordsø-konferencen i Haag i Holland i